

twijfel

Ik ben 4 weken geleden moeder geworden van een dochter
ze heet Francis Lena Daems
geboren op 30 december
om half 6 's ochtends
2,9 kilo
49 cm
steenbok
en de afgelopen maand zaten wij samen in een storm
sommige mensen noemen het ook wel een roze wolk
ik noem het een storm

de 9 maanden ervoor waren bedoeld om me hierop voor te bereiden
niet alleen 9 maanden om de juiste luiers en de juiste katoenen washandjes in te kopen
maar me vooral voor te bereiden op die storm

hoe dikker mijn buik werd
hoe meer advies
gevraagd en ongevraagd
en vooral veel voorspellingen
over hoe het zou zijn
voorspellingen van mensen die, ook al zeggen ze maar wat,
klinken alsof ze alles zeker weten

zo zei iemand me dat je op tijd een ruggenprik moet vragen
want op een gegeven moment is het te laat

en nog iemand dat je juist geen ruggenprik moet vragen
want dat is niet goed
maar dat je juist de weeën moet omarmen

en een derde zei dat ik, ruggenprik of niet, nu eindelijk echt een vrouw zou worden
waarna ik me afvroeg wat ik de afgelopen 33 jaar dan wel niet was geweest ... maar goed ...
ik zou blijkbaar een oerkracht ervaren
en daarna dan eindelijk, op de valreep, dan toch nog een vrouw zijn

ik was benieuwd
en licht geïrriteerd

een gevoel wat ik vaker heb
wanneer je een doorsnee weekendkrant magazine doorbladert en in een interview met een
actrice of bekend persoon leest dat 'kinderen hebben' je leven echt zin geeft
dat je dochter belangrijker is dan eender welke ambitie
en vooral dat je als moeder pas echt weet wat liefde is

ook dan vroeg ik me de afgelopen jaren altijd licht geïrriteerd af
wat dat dan van mij maakte

met mijn zinvol leven
mijn ambitie
en al mijn liefde voor een ander
of iets anders
een uitzicht
een moment
iemand
en of die liefde dan echt zo anders was dan die van haar

- ik heb trouwens ooit ergens gelezen dat mensen die van dieren houden veel empathischer zijn dan mensen die niet van dieren houden
maar goed
daar hoor je nooit iemand over
er wordt immers nooit een 3 bladzijde lang interview, met een bekende schrijver, gewijd aan hoe de komst van kater Tommie zijn leven heeft verdiept

nooit hoor je een zangeres in een praatprogramma vertellen hoe haar moestuin haar leven zin heeft gegeven
hoe ze eigenhandig een stukje gebarsten grond tot bloei heeft gebracht
en er nu bloemkolen groeien

of iemand geëmotioneerd horen zeggen bij een praatprogramma dat het zorgen voor zijn bejaarde moeder hem een gevoel voor richting geeft
en dat zorg dragen voor het einde van een leven
niet onder doet voor zorg dragen voor een beginnend leven -

in ieder geval..
licht geïrriteerd en 'razend benieuwd' was ik naar hoe het dan zou zijn
als ik rond kerstmis 2018 een vrouw zou worden

ik bekeek elke dag mijn lijf in de spiegel
mijn borsten
mijn groeiende buik
dat vreemde wezen wat daarbinnen zo rustig aan het groeien was; de stilte voor de storm

een week na kerstmis was het dan zo ver
de details over hoe het gegaan is, ga ik jullie besparen
maar ik kan je wel vertellen dat het niks te maken had met zingen op een yoga bal
er werden geen weëën omarmd
en er stond op de achtergrond geen zen meditatie muziek op
er waren geen kaarsjes
geen endorfine
geen pijn die voelde als kracht

het was gewoon pijn
brut
licht traumatisch en shockerend
en de ruggenprik (net op tijd) heeft mijn leven gered

en toen de pijn daarna enigszins te hanteren werd, hoorde ik een vrouw in een verloskamer een paar deuren verderop in crescendo roepen: iik gaaaa dooooood

wie meer details wil over hoe een bevalling echt is
mag daar altijd vragen over stellen straks aan de bar tijdens een biertje
gezellig

in ieder geval
12 uur later was ze daar dan
een beetje blauw
en gehavend
en buiten adem
net zo als ik
zich in instinctieve hersengolven aan het afvragen waar ze in godsnaam was beland
9 maanden warmte in een kleine ronde jacuzzi met constant eten en geroezemoes
en dan nu opeens in de handen van een kinderarts onder een felle lamp op een koude
weegschaal
met een slangetje in haar keel om de longen leeg te zuigen
er klinkt een klein geluidje
een hortend rommelig schreeuwkje
haar eerste woord in dit toekomstige leven

een paar minuten later lagen we in elkaars armen
zij en ik
twee vreemden
die een uur daarvoor nog in elkaar hadden gewoond
zij een meisje van 2,9 kilo
en ik voor het eerst een vrouw

en het enige wat ik kon denken was
wie ben jij?
wie ben ik?
wie ben jij?
en hoe dan
en hoe dan
en hoe dan

ik ben nog nooit in mijn leven zo bang geweest
nog nooit heb ik zo graag in Mexico willen wonen
een plek waar vrouwen schijnbaar 40 dagen lang na de bevalling hun kamer niet uit mogen
ze moeten met de baby in bed blijven liggen
en de zussen en tantes en oma's doen de rest
nog nooit heb ik zo verlangd naar zussen en tantes en oma's
naar tradities
een groter verhaal waar ik in kon stappen
naar stemmen om me heen
armen om me heen
handen die me dragen

woorden die me dragen
iemand die met me mee twijfelt
het niet zeker weet
en die dan daarna met de pannen rommelt
zoals vroeger
toen ik voor het slapen gaan aan mijn moeder vroeg: wil je nog even met de pannen
rommelen tijdens de afwas? het beste geluid om in slaap te vallen

we zijn nu 4 weken verder
en ik kan met trots zeggen dat we allebei nog in leven zijn
zij inmiddels 2 kilo dikker
langzaam getransformeerd van fragiel wezen tot dikke boeddha baby

en ik?
ik bekijk mijn platte buik in de spiegel
mijn borsten
mijn lijf
ik zie een iets vermoeidere versie van mezelf
maar vooral gewoon mezelf
dezelfde persoon van de afgelopen 33 jaar
een twijfelend zoekend wezen
misschien wel de definitie van een echte vrouw
die ik daarvoor altijd al was